

Sygn. akt. III Kp 990/12

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2012r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Joanna Rapior

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej Jarosław Dyko

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu z dnia 31 sierpnia 2012r. (data wpływu), sygn. akt Ap V Ds. 24/12/Sp(c) o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec **J. K.**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **16 grudnia 2012r.**, tj. na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 19 marca 2012r., sygn. akt II Kp 365/12 wobec **J. K.**, s. S. i H. z domu K., ur. (...) w K.

podejrzanego o to, że:

w dniu 16 marca 2012 r., działając w realizacji z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy oraz wspólnie i w porozumieniu z J. S. oraz z innymi osobami, brał udział w przemyśle z H. do Polski substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 18.116,00 gramów oraz kokainy w ilości nie mniejszej niż 183, 3 gramów, co stanowi znaczną ilość w rozumieniu ustawy, w ten sposób, iż dokonał wewnątrz wspólnotowego ich nabycia na terenie H., a następnie przywiózł narkotyki do Polski, które były wwożone przez przejście graniczne w Z.,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 marca 2012r., sygn. akt II Kp 365/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia zastosował wobec J. K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci wyjaśnień współpodejrzanego J. S., a ponadto wyniki przeszukania, wyniki oględzin, dowody rzeczowe, w tym zabezpieczona substancja, dokumentacja i zapiski, a częściowo także wyjaśnienia podejrzanego J. K. wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez niego zarzucanych mu czynów. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustała również obawa mactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje już sam charakter zarzucanych podejrzanemu czynów, popełnionych wspólnie i w porozumieniu z innymi dobrze znanymi podejrzanemu osobami—wszak współpodejrzany J. S. od wielu lat przyjaźni się z podejrzanym J. K., związanego z przemytem środków

odurzających, który implikuje zależności pomiędzy osobami uczestniczącymi w przestępczym procederze. Podkreślić należy przy tym, że do tej pory z przyczyn obiektywnych nie udało się zatrzymać wszystkich osób uczestniczących w tym procederze, w szczególności tych przebywających poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

Co więcej – nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie podejrzanego – należy zważyć, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego J. K. zarzucanego mu czynu, przy uwzględnieniu jego doniosłości oraz wielokrotnej uprzedniej karalności podejrzanego, który aktualnie pozostaje pod zarzutem popełnienia zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Okoliczność ta, zgodnie z dominującymi aktualnie poglądami judykatury, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012r., I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12). Powyższe dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzanym przebywającym na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne, w szczególności może ukrywać się przed wymiarem sprawiedliwości za granicą bądź w inny bezprawny sposób wpływać na toczące się postępowanie. Powyższe jawi się jako realne zwłaszcza w sytuacji, gdy podejrzanym nie posiada na terytorium Polski miejsca stałego zameldowania, przed osadzeniem nie przebywał w miejscu stałego pobytu, pomieszkując u byłej żony oraz w wynajmowanym lokalu mieszkalnym, a także gdy ma się na uwadze zorganizowany i transgraniczny charakter zarzucanych podejrzanemu czynów, w tym okoliczności, iż podejrzanym wielokrotnie wyjeżdżał do N. i H. w celach związanych z obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi. Nie bez znaczenia są też właściwości i warunki osobiste podejrzanego, który jest osobą wielokrotnie karaną sądownie, a procederem objętym zarzutem zaczął trudnić się niezwłocznie po upuszczeniu jednostki penitencjarnej.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego na obecnym jego etapie, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakiegokolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W toku śledztwa, w szczególności w okresie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania wobec J. K. przeprowadzono liczne czasochłonne czynności procesowe, które podejmowano bez zbędnej zwłoki, w tym przesłuchiwanie podejrzanym, dokonano zatrzymań, zabezpieczono dowody rzeczowe, pozyskano opinie biegłych.

Podjęte czynności procesowe należy kontynuować dla prawidłowego zakończenia postępowania. Niezbędne jest w szczególności kontynuowanie czynności procesowych z udziałem podejrzanego J. K. i pozostałych współpodejrzanym, poczynienie ustaleń odnośnie kolejnym osób uczestniczących w procederze objętym zakresem śledztwa i ich ujęcie, pozyskanie materiałów w ramach pomocy prawnej, w tym od państw członkowskich Unii Europejskiej, poddanie podejrzanym badaniom sądowo-psychiatrycznym i zebranie danych osobopoznawczych. W zależności od wyników powyższych czynności niezbędne może okazać się przeprowadzenie kolejnym czynności procesowych.

Zważyć nadto należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono żadnych miarodajnych okoliczności przemawiających za odstępianiem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09). Podkreślić należy, że naturalne jest, iż tymczasowe aresztowanie łączy się z dolegliwością dla osoby, wobec której jest stosowane, jednak odstępianie od tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 1 k.p.k. może nastąpić gdy stosowanie go zagraża poważnie i rzeczywiście życiu i zdrowiu aresztowanego lub egzystencji jego najbliższym, lecz nie wtedy gdy powoduje jakiegokolwiek niewygodę (por. postanowienie SN z 30.08.2005r., WZ 62/2005, OSNKW 2005/1568, postanowienie SA w Katowicach z 16.01.2008r., II AKz 33/08, postanowienie SA we Wrocławiu z

10.12.1997r., II AKz 280/97, KZS 1997/11-12/60, postanowienie SA w Krakowie z 19.10.2006r., AKz 393/06, KZS 2006/11/31).

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.